

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

Nr 6—7

JUNI—JULI 1961

ÄRGÅNG 2

VERKLIGA SPLITTRINGSORSAKER

Fort. fr. nr 4.

Arne Imsen

Det är förvånansvärt vad ytligt de män som skall vara andliga ledare ser på och bedömer det religiösa skeendet i tiden. Med nästan otrolig intensitet sätter de in sina krafter på sådana saker som måste hämma och motverka uppenbarelser av Andens kraft. Det är väl avsaknaden av gudomlig auktoritet och manifestation, som gör att läget är så förvirrat. Detta i sin tur beror på, att man förlorat den enfaldiga tron på Guds väldiga resurser och därför förlitar sig på vad mänsklig kraft och visdom kan prestera. Församlingslivet är på sina håll så utarmat att det icke finns någon kraft för andliga förlösningar. Tårande sjukdomar har förtagit den överflödande livskraften och släckt den första kärlekens och hänryckningens eld. Verksamheten hålls vid liv på konstgjord väg. Själiska och köttsliga experter på religiösa verksamhetsfrågor står ständigt redo att ge sina bedövande injektioner då andliga livsytringar någon gång hotar vända upp och ner på alla deras program och planer. Men under det

att dessa snillrika män och kvinnor använder sina intelligentia hjärnor för att producera fram tuffa ideer, som slår an på och tjuvar opånyttfödda kristna bekännare, avfolkas väckelsemötena, som till sist måste avskrivas för att ge plats för modernare mer glättiga mötesformer a typen "Ungdomens kväll", "50 minuter i glädjens tecken", "Sång o musikmöte", "Trivselkväll" o. s. v. Bönemötena har för länge sedan förlorat sin praktiska betydelse, men eftersom icke alla de gamla vännerna riktigt kan förstå den nya given och följa med i "utvecklingen" har de fått behålla sin plats på veckoprogrammet. I övrigt är bönemötena numera överflödiga som inspirationskälla och kraftcentral. Men är detta kristendom, segrande kristendom? Kristendom på frammarsch? Eller är det blott ett sken? Andlig verksamhet utan bön existerar icke! Det är ett sken. Allt det sprakande och gnistrande religiösa fyrverkeri, som fångar våra ögon i denna tidsålders midnattstimme, förmår icke med alla sina effekter

spränga loss en enda sten från det väldiga otrosberget. För det behövs förvisso Ordets dynamit och Andens eld.

Det är ingen överdrift att säga att läget är katastrofalt. Jesus kommer snart och skaror av vårt lands kristna är på väg bort från centrum. Väckelsefolket har övergivit sina positioner åt den framryckande fienden, som skoningslöst skövlar det tidigare generationers kristna tro och målmedvetna böner byggt upp och givit oss i arv. Vad gör då de andliga ledarna? Jo, de låter för Guds verks framgång helt periferiska ting ta tid och intresse i anspråk. Eller vad skall man säga om dessa politiserande och i affärsspekulationer hårt engagerade pingstpredikanter? Dessa Herrens vittnen, som är kallade att predika och praktisera det program Jesus Kristus givit oss i evangelium, låter sig engageras såsom "kristna representer" i kommunal- och rikspolitik. Och vad värre är, de drar med sig många andra in i detta fruktansvärda skökoväsen. Med politiskt inflytande tror de sig

kunna skapa ett kristet samhälle. Alltså skall mer eller mindre antikristligt influerade politiska organisationer i samarbete med fria församlingars föreståndare och andliga ledare, åstadkomma det, som Bibeln framhåller som en fullständig omöjlighet.

Dessa samhällsreformatoriska strävanden har ingen hemortsrätt i Bibeln, där det klart framhållas att den kristne är en gäst och främling på jorden. Sin uppgift som världens salt och ljus fyller församlingen bäst, då hon lever i avskild och vakande ställning. Då kommer hon också att sätta djupa spår efter sig i den närvarande tiden och kunna rädda många ut ur denna tidsålders fåfängliga väsende. "Tiden är kort. Därför må här efter de som hava hustrur vara, såsom hade de inga, och de som gråta, såsom gråte de icke, och de som glädja sig, såsom gladde de sig icke, och de som köpa något, såsom finge de icke behålla det, och de som bruka denna värld, såsom gjorde de icke något bruk av den. Ty den nuvarande världsordningen går mot sitt slut". 1. Kor 7:29—31.

Hela kyrkohistorien visar, att det är då de kristna förlorat sin andliga kraft som de plottrat bort sig i inomvärldsliga reformsträvanden. Men skulle det nu till äventyrs vara så, att församlingens grundare och uppdragsgivare hade menat att arvtagarna skulle ha också en sådan målsättning, då måste apostlarna och den första generationen kristna fullständigt missförstått hans avsikter. Var i apostlagärningarna eller i breven kan vi utläsa några sådana ambitioner? Det är en sida av denna sak. Sedan kan man ju fråga sig, om det är tänkbart, att apostlarna hade så liten tro på den helige Andes kraft och förvandlande makt, så att de skulle gått i ok med världsliga storheter för att befrämja kristendomens sak. "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro. Det

bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker. Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Guds tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo i dem och vandra ibland dem. Jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk." Alltså: gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem", säger Herren. Kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder, och I skolen vara mina söner och döttrar", säger Herren, den Allsmäktige." I dag ignorerars dessa apostoliska förmaningar till stor skada för Guds verk. Visar icke detta, att man har större tro på världsliga maktmedel än på de väldiga vapen Gud givit åt sin församling. Dessa tendenser avspeglar sig allt tydligare i församlingslivet, där väckelsekraften sinar ut på grund av försummlighet i bönen och ordets tjänst. "Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag dag och natt". Ps 1:1—2.

Jag tror för övrigt icke, att män, som bevisligen icke kan hejda det sedliga och anliga förfallet i sina egna led, kan uträtta sådana bragder om de utrustas med politiska befogenheter. Förresten varför är det så angeläget att få säte och stämma i det borgerliga samhällets alla rådsförsamlingar. Till sist är det väl ändå så, att vårt lands öden icke avgörs av en samling rikspolitiker på Helgeandsholmen i Stockholm. "Konungars hjärtan äro i Herrens hand såsom vattenbäckar: han leder dem, varthelst han vill". Ordsp 21:1. Sluta upp att stjåla tid och krafter från Guds

verk och sök Gud i ödmjukhet, så skall han uppenbara sig på nytt för sitt försmäktade folk och upprätta makt och ära i sin församling. Bli utrustad med Guds kraft, och väckelsen är åter ett faktum. Det betyder mer för vårt lands utveckling än alla ideellt inriktade insatser, som görs på andra områden av väckelsefattiga kristna. Men har man en gång öppnat för detta sociala evangelium, så är det i sanning icke så lätt att hindra dess förödande verkningar. Ty med detta evangelium följer en *annan* anda och därmed en annan Jesus än det rena och obesmittade frälsningsevangeliet presenterar. O, vad tragiskt då klarsynen gått förlorad och smaken fördärvats av alla religionsrurrogat som serveras sökande själar.

Har ni lagt märke till kunskaps-törsten hos ungdomen? Hur skall detta behov mötas? Aldrig har det varit så lätt att tillägna sig kunskaper som i vår tid. Nästan alla har möjligheter att studera och allmänbildas sig. Men en blind församlingsledning, som icke förstår sin andliga uppgift, ser i den föreliggande situationen en psykologisk möjlighet, att behålla de unga inom kyrkans rāmärken. Församlingen skall nämligen famna och tillvarataga alla möjliga intressen. Följaktligen blir kyrkan också en institution för folkbildnings- och studieverksamhet. Då friförsamlingen är villig att engagera sig i sådana ofarliga och kanske rentav oväsentliga uppgifter, står staten färdig att svara för kostnaderna. Bara den får rätt att övervaka och kontrollera verksamheten. Och vad blir följderna. Jo, en "fri" församling ekonomiskt beroende och kontrollerad av staten. Så långt har det väl icke gått ännu, skyn-dar sig någon att invända. Ja, men det är på god väg. Hur mycket Anden får tillfälle att utföra sitt verk i en sådan miljö är det ju icke svårt att förstå, men det är heller

icke så vanligt att någon efterlyser honom, så saknaden är nog trots allt icke så stor. Tidsfördriv, studier och korta andaktsstunder fyller mer än väl hela programmet. Dessutom stjäls ju strängmusiken, kören, blåsorkestern, stråkorkestern, tonårsgruppen och alla andra församlingar och splittrande verksamhetsgrenar så mycken tid av församlingens krafter, så ingen har ro till verklig självrannsakan.

Jag skall beröra ytterligare en sak, som avslöjar avfallens hemiska verkningar. Ingen vaken kristen har kunnat undgå att se den dominerande plats de ekonomiska frågorna har fått. De väldiga kyrkobyggena kräver sina jättesummor. Fåren klipplas ända in på skinnets av sina herdar. Alla möjliga konster och trix användas för att pumpa in milliontals kronor i företag, som presenteras som betydelsefulla missionsgrenar. Men kan det vara ett bevis på avfall att folk offerar, hör jag någon fråga. Nej, givetvis icke. Det kan vara ett uttryck för verklig väckelse. Men då missionsmedeln låsas fast i lyxbetonade kyrkor och tempel och förbränns i stora penningslukande

företag, vars missionerande insatser icke står i några rimliga proportioner till vad de kräver av tid, arbete och pengar, kan man fråga sig vad det är för intressen de tjänar. Guds verk är säkerligen icke betjänt av att de som är kallade vara Herrens sändebud i tiden, istället blir indrivningsombud för privata och kollektiva intressen, som hotar förvandla de fria församlingarna till religiösa marknadstorg. Det går tungt och blir bekymmersamt då Guds välsignelse uteblir. Hade Anden fått leda i avgörande situationer, så skulle mycket mer ha vunnits med avsevärt mindre uppoffringar, och det ekonomiska trycket, som utgör en svår belastning i församlingens liv, hade icke funnits. Allt affärsväsen, som har kommit in i helgedomen är av ondo och måste bort om Gud skall få komma till och göra under. "Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten. Och han sade till dem: 'Det är skrivet: "Mitt hus skall kallas ett bönehus", men I gören det till en rö-

varkula". Och blinda och halta kom fram till honom i helgedomen, och han botade dem". Matt 21:12—24.

Lägg nu samman de ting jag här har nämnt, och det står klart för var och en, att de fria församlingarna kommit långt bort från Ordets mönsterbild. På vissa platser håller församlingarna fortfarande stånd mot det påträngande världsväsendet, men i stort är nog läget så som jag här har tecknat det. Under det sista årtiondet har utvecklingen gått mycket hastigt, och blir det icke med det snaraste en snabb kursförändring, så måste Gud gå en annan väg och ta ut ett nytt folk.

En förflackad ungdomsverksamhet, ett politiskt fäktande, en meningslös folkbildnings- och studieverksamhet understödd av staten och en verksamhet övervakad av kommersiella intressen det är sådant, som idag accepteras och försvaras av framstående församlingsledare, vilka vet om en tid då de trodde och förkunnade något helt annat. Är det så underligt om det blir missnöje och splittring i hjorden? Missnöje och splittring under sådana förhållanden är ett andligt hälsotecken, ty det säger, att Gud håller på att väcka upp en skara, som vill gå hans väg. Verkligt andliga människor kan under inga förhållanden trivas då Anden är bedrövad. Många drar sig därför tillbaka från verksamheten och är stilla i bön. Andra åter överger den helt och går dit där de förnimmar Andens kraft och upplever ljusets gemenskap. Det är icke så lätt att komma tillrätta med splittringen, ty den är en direkt orsak och frukt av predikanternas arbete, och ju mer de motarbetar den, utan att undanröja orsakerna, desto svårare kommer verkningarna att bli. Vi behöver icke kämpa för att få rätt. Är vi ledda av Anden, kommer Herren att strida för oss, och leda sitt verk fram till en härlig seger.

Nya grammofonskivor

CCEP 4

Vi äro kämpar: sjungen av sångarna i Örebro Fria Församling, Upptaget i ett möte,

När de frälsta tåga in: sjungen av Donald Bergagård och Agne Bark.

CCEP 3

Jag önskar att se Jesus först av allt: sjungen av Arne Imsen och Donald Bergagård.

Jesus är här . . . : körer inspelade under möte i Örebro.

Jesus förlöste min själ: Maran Ata — Midnattsropet: Sjungna av Donald Bergagård.

Skriv till tidn. Midnattsropet, Box 6016, Örebro 6. Vi sänder pr. postförskott. Skiva pr. styck 10. kr. + Porto.

GRAMMOFONBOLAGET CAVATINA

KRIS — VÄCKELSE — MÖJLIGHET!

Ella Sörensen

Den artikel av missionär Ella Sörensen, som vi tar oss friheten att införa här har tidigare varit publicerad i de norska tidningarna "Korsets Seier" och "MARAN ATA-bladet". Syster Sörensen har en mångårig missionsverksamhet på den norska pingstväckelsens fält i Afrika bakom sig. För någon tid sedan lämnade hon och hennes make, Olaf Sörensen, pingstsamfundet, och de står nu båda helt ett med den fria väckelse, som bryter fram i vårt västra grannland.

Det är ett allvarligt väckelserop till Guds folk, som möter oss i denna artikel. Måtte den få bli många till uppvaknande och förnyelse. A. I.

Väckelse ja, de som levde 1907 i pingstväckelsens första tid har berättat om vad de upplevde. Vi som kom efter dem kände att det brann i våra hjärtan, när de vittnade om sina upplevelser med Gud. Även på den tiden jag blev frälst brann elden. Ordet blev förkunnat i Andens kraft och överbevisning, och jag fick uppleva att jag gick över från mörker till ljus mitt under en predikan. Det var en segrande förkunnelse. Det var liv och eld, det var allvar. Den helige Ande hade så stort rum i mötena, att han fritt fick utföra sitt verk, som aldrig kan ersättas av mänskliga medel, nämligen att överbevisa människor om synd, rättfärdighet och dom.

Väckelse — pingstväckelse! Många väckelser har dragit fram över folk och länder innan pingstväckelsen kom. Pånyttfödelsen hade blivit levande och man ordnade församlingar med pånyttfödda själar. De troendes dop hade kommit på sin rätta plats och man ordnade församlingar med pånyttfödda, troende och döpta Guds barn. Barndopet var en falsk lära, som icke fanns i Guds ord — och de, om blev överbevisade om dopet genom Guds ord, var inte rädda att framhålla sanningen och skilja sig från de andra. En vandring i helgelse blev levande och helgelseförsamlingar kom till. Helgelsesanningen blev levande. "Utan helighet skall ingen se Gud".

Så kom pingstväckelsen. Vad var det som gav den sin särprägel? Jo, Andens dop! Ett dop i den helige Ande och eld. Låt oss inte glömma elden, den bränner bort allt som är av hö och strå. Med Andedopet följde kraft "När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen." Apg. 1:8. Andens dop är inte bara att tala i tungor. Det är kraft till liv och tjänst, kraft till att göra under och tecken i Jesu namn. Paulus skriver i sitt brev till församlingen i Korint (1 Kor. 2 1—5): "Och mitt tal och min predikan framställes icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i Ande och kraft." Apostlarna mottog kraft för att kunna göra trons gärningar. Jesus började med att GÖRA och LÄRA, och apostlarna hade samma verksamhetsmetod. Läser vi hela Apostlagärningarna skall vi finna, att de verkade trons gärningar. De förkunnade inte bara trons gärningar som en lära utan de gick ut och förkunnade Ordet överallt och Herren verkade med dem genom att stadfästa Ordet med åtföljande tecken. Mark. 16:20. Det var väckelse och rörelse. Gud var med och det var så märkbart att fruktan kom över var och en. Apg. 2:43. Och många under och tecken gjordes genom apostlarna. De hade ett hjärta och en själ och stor nåd var över dem alla. De kunde bära fram vittnesbördet om Her-

ren Jesus Kristus med stor frimodighet och kraft. Falskhet och synd blev uppenbarad. Apg 5. Därför kom stor fruktan över församlingen, och det sporrade dem att leva helt för Gud och vandra i helighet inför honom. Därför vågade ingen av "de andra" hålla sig till dem, men folket höll dem i stor ära. Apg. 5:13. De hade en sådan helighet, en sådan kraft, ett sådant liv i Gud avskilda från världen, att "de andra" icke vågade närma sig dem. Men folket, de som längtade efter Gud och hans hjälp, de höll dem i stor ära.

Vilken makt den första församlingen hade! Vilken skillnad det var mellan den och världen! Ett utvalt släkte, ett konungligt prästerskap, ett heligt folk, Guds egenomsfolk. 1 Pet. 2:9. De är i världen, men icke av världen. De brukar världen som de icke brukade den, eftersom denna världens skapelse förgår. Församlingen är en brud, en tillsluten lustgård, en förseglad källa och en stängd brunn. H. V. 4:12. Världen känner oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. 1 Joh. 3:1.

Var är skillnaden idag? Vi har sannerligen kommit in i en kris! Djävulen är mycket upptagen med att modernisera Guds församling. Det är det enda sätt på vilket han kan få föra in synd och världslighet, sudda ut gränserna och få sådana ting, som var synd för oss att se lovliga och oskyldiga ut. Det är

Ella och Olaf Sörensen flankerade av de amerikanska bröderna R. W. Culpeppar, David Nunn t. v. och Gordon Landsay t. h.

det samma, som han gjort i alla tider. För vi blundar väl icke för, att alla de församlingar, som existerar i dag och har en allmänt vedertagen god förkunnelse, en gång har varit gripna av gudsuppenbarelsen i Ordet, en gång varit som brinnande eldfacklor för dåtidens människor. När så elden började slockna och uppenbarelsens Ande inte längre hade rum i deras mitt, var de icke vakna nog att röja bort det som hindrade Gud från att verka. Eller var de inte villiga att betala priset för att kunna behålla livsglöden och uppenbarelsens Ande? Detta är en livsbetingelse för att Guds församling skall bli vad Gud har menat att den skall vara på jorden, nämligen en förmedlare av Guds mångfaldiga visdom. Ef. 3:10.

Så bytte de bort Guds ord mot sina egna ritualer. Och i stället för att gå Guds väg går de sina egna vägar. I stället för Gudsuppenbarelsen i Ordet, fick det interlekтуella plats, och i stället för spontan Gudsuppenbarelse i mötena, utarbetade mänskliga hjärnor sina egna ideer och meningar. I stället för sång i Anden tog psalmsång, mässor och "Fader vår" hela platsen. Missförstå mig icke! Fader vår och psalmsång är heliga och dyrbara ting och hör hemma bland de troende, men om det användes för att skyla över det som man för-

lorat, blir de som en religiös kappa att skyla över tomrummet med, och det är absolut fel. Så har det gått med församling efter församling. Skall det gå likadant med oss? Vi befinner oss mitt i en sådan kris just nu. Vi lever mitt i ett stort avfall. Ett avfall från den levande tron. Skall vi ta fasta på Guds ords förmaning om just denna tid, eller skall vi följa med strömmen? Skall vi låta vår längtande ungdom få en moderniserad kristendom. En kristendom, som saknar kraft och helighet, en kristendom utan avskildhet från världen och dess ande, utan livsglöd och expansion. Skall vi bli lik "de andra", eller skall vi stanna medan vi ännu har tid och "kasta masken", som broder Minos sade. Skall vi ställa oss inför levande Gud och erkänna, att vi har kommit på avvägar i vår gudstjänst? Erkänna att vi har förlorat församlingens mål ur sikte, detta att vara en själaklinik, där syndare kan födas på nytt, icke av mans vilja, men av Gud. Då öppnas möjligheterna till de normala förlossningsvärkarna och de normala förlossningarna. Då skall det inte fattas kraft till att föda, utan Guds kraft skall vara ibland oss, och barnen skall inte födas för att genast dö igen.

Jag hörde ett möte om en tältmötes-serie, som hållits på ett ställe i sommar. Det hade inte skett nå-

gonting under dessa möten. Någon undrade: "Vad är det för fel?" En annan svarade: "Jag vet vad det är för fel. Vi behöver ett dragspel!" Kan vi se vart det bär hän i denna njutningslystna tid? Behöver vi dragspel? Nej, låt oss kasta masken. Vi behöver Guds kraft. Vi behöver Andens uppenbarelse i Ordet. Vi har fått nog av mänsklig uppfinnarkonst och underhållningsmentalitet i vår tid. Själarna skall inte underhållas in i himlen. Den skall frälsas in, och det sker inte genom någonting annat än Guds rena oförfälskade ord förkunnat i Ande och kraft.

Vi lever sannerligen i Laodicea-församlingens tid: "Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig, blind och naken. — Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld." — Så vi kan bli rika och ha någonting att ge till andra, vita kläder till att kläda oss med, så vi icke må befinnas nakna, när han kommer — ögonsalva till att smörja våra ögon med, så vi kan se — se tidens allvar — se avfallets fruktansvärda sanning — se att det är en kamp på liv och död om själarnas frälsning, se att denna kamp icke kan eller får föras med mänskliga medel, men att vi må iföra oss hela Guds vapenrustning. Vi måste se, att det vi behöver är väckelse, inte mera underhållning, inte stora församlingar med många penningstarka medlemmar eller stora penninggåvor och stora män, men en fullständig utrensning av alla mänskliga ting, som kommit in i Guds församling. Vi måste byta ut kopparkaren mot guldaren och ikläda oss Guds renhet, helighet, kraft och auktoritet, så budskapet om Jesus dyrbara blod blir till förlossning för själarna.

Vi behöver Andens atmosfär i mötena, som hjälper själarna till att tro. Att tro på Jesus, som fullkom-

ligt kan frälsa och lösa från alla syndens bojar och band, att tro Jesus sådan som Gud har givit oss honom: till visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning. 1 Kor. 1:30. Vi skall inte vara blinda för, att det finns flera slags födelser, Joh. 1:13, — och vi måste vara på vår vakt, så inte själarna blir födda av mans vilja, utan av Gud. Därför måste vi ge akt på den tidsande, som gör sig gällande i dag, och som tillsammans med sådant som har en religiös prägel över sig, smyger sig in i våra församlingar, griper både ung och äldre och för med sig konflikter och oanade lidanden för dem som är vakna för faran och lik Samuel gråter inför Guds åsyn eftersom han hörde och såg, att Israel ville vara lik de andra hedningafolket omkring sig. Vi kan inte förneka den sanningen, att det i våra församlingar av i dag, har bildats två grupper: Den ena ber, längtar och suckar efter att Gud skall gripa in och sända väckelse. Ära, pengar och goda tider betyder ingenting för dem. De längtar efter ett ingrepp från ovan, från Gud. Så har vi den andra gruppen som tycker det går väldigt bra. Aldrig har vi haft så stora församlingar, så mycket pengar, så mycket att sätta in på och befrämja Guds verk med som nu: stora sångköror, fin musik och underhållningsprogram — nu har vi ju televisionen också. Filmen kan vi också utnyttja, ja allt detta skall vi bedja Gud välsigna, så själar kan bli frälsta genom det. Så glömm de att räkna med att allt detta kan stå i vägen för Gud, så han ingenting får uträtta genom sin Ande.

Det är nämligen endast Guds Ande och ord, som kan föra människor in i Guds rike genom pånyttfödelser. Må Herren hjälpa oss att se klart, så vi iför oss den rätta rustningen och de rätta vapnen. Då är vi i stånd att frånröva djävulen bytet och föra själarna igenom den rätta födelsen: gudsfödelsen.

Jag minns att jag som nyfrälst gick förbi en möteslokal och jag sade till mig själv: "Tänk, om jag kunde vara med och verka här!" Det fanns ingen pingstförsamling då. — Gud svarade mig: "Du kan inte vara med och föda barn till bråd död." Sedan dess har jag aldrig blivit bländad av det stora och märkvärdiga, som människor kan sätta sig in för att föra Guds verk fram. Jag har alltid sett det så, att ju mindre av mänskligt vi sätter in utom ett villigt och ödmjukt hjärta, desto lättare är det för Gud att föra sitt verk fram genom de medel han har bestämt, nämligen sitt levande ord och sin helige Ande. Aldrig får vi låta den tanken gripa oss hur modern tiden än blir, att ändra något på Guds eget ord eller att det måste andra medel till nu för att nå människorna, än de som Gud har givit i sitt ord och som han har bestämt skall gälla i alla tider intill tids-hushållningens slut.

När vi ställs inför allvaret i denna kris vi nu kommit in i, skall vi manne vara villiga att betala priset? Betala priset om det än skulle kosta oss att åter gå utanför lägret och bära hans smälek? Personligen tror jag, att eftersom djävulen mer och mer kommer in bland Guds

Forts. sidan 7.

MIDNATTSROPET
utkommer varje månad.

Red och ansv. utg. **Arne Imsen**

Medarbetare:

Donald Bergagård

Tidn. adress:

Box 6016, Örebro 6

Telefon 13 19 68

Postgiro 57 16 20

Lösnummer 60 öre

Pren. kr. 6: 50 pr år

Detta nummer 1 kr.

MIDNATTSROPET

Många läsare har kanske undrat varför ej tidningen kommit ut i juni månad i vanlig ordning. På grund av att redaktionen haft många andra arbetsuppgifter och möten på olika platser har denna gång två nummer slagits ihop, nämligen juni—juli. Därmed får vi en större tidning än vanligt med mycket läsning för er som snart skall fara bort på semester. Glöm ej att ta med tidningen till vänner och bekanta, som ni träffar på resan. Lösnummer finns, och vi sänder er gärna på beställning. Verka Herrens verk även under semestern! Du kan så Ordet på ett enkelt sätt. I sin tid bär det frukt och då har även du, som kanske tycker att du ingenting kan göra, rätt att skörda med jubel. Gå åstad i Jesu namn! Tiden är kort och vi måste göra vad vi kan medan dagar varar. Snart kommer natten då ingen mer kan verka.

Vid genomgång av vårt register, har vi funnit, att några ännu ej betalat prenumerationsavgiften. Du som vet med dig att du hör till dem, kan sända avgiften till Midnattsropets postgiro 57 16 20, Skolgatan 32, Örebro. Du som känner att du vill sända en extra gåva för tidningsmissionens räkning är även välkommen med ditt bidrag. Gud välsigne varje glad givare!

Forts. sidan 7.

SÅ SÄGER HERREN;

*"Jag skall utgiva min ande
över allt kött!"*

DET GJORDE GUD

Vittnesbörd om Gudsingripanden

En underbar helbrägdagörelse av en man söndertrasad genom en bilolycka.

Många kristna vet genom erfarenheter att Jesus Kristus är den store läkaren, som är i stånd att hela både kropp och själ, och Charls Carlton är en av dem.

Herr Carlton skulle gå över en gata i Biloxi, Miss., U.S.A., när han blev påkörd av en bil, som gick med mycket stor hastighet. Br. Carlton blev mycket söndertrasad och erhöll bl. a. pannbensbrott. Han fick ett slag i pannan så pannpenet sprack. Vänstra ögat trycktes ut ur sitt läge och hängde ned emot kinden. Han fick också bruten hals, sönderslaget näsben och fyra ryggkotor skadade och ur sitt rätta läge. Högra bäckenbenet gick av, och det blev även en del andra skador i höften. Högra knäet slogs så sönder att benet kunde vikas framåt och åt sidorna utan motstånd i knäet, och alla känslor i benet var förlorade. Han hade också förlorat både lukt- och smaksinne.

Det synes oss underligt att ej br. Carlton dog omedelbart, men hemligheten till att han levde, torde delvis vara hans dotters och hustrus böner. Hans dotter, en ung kvinna, var i närheten, när olyckan skedde. Hon såg på avstånd att någon blev påkörd, skyndade dit för att se vem det var, och fick se, att det var hennes far som låg söndertrasad och blodig på gatan. Hon böjde genast sina knän inför allt folket, och ropade till Herren för sin far. Hans hustru kom också springande och följde dotterns exempel, och de bad tills ambulansen kom och tog Charlton till lasarettet.

Efter en tids behandling av läkare, kunde han gå omkring nå-

got med hjälp av kryckor, som han fick begagna fyra månader tills Gud helade honom. Han hade en sorts stål- och gummiförstärkning för sin rygg och en styv krage om halsen. Till denna en anordning av metall, som fästes över axlarna och vilade mot bröstet, samt därför stöd till kragen för att halsen skulle få den nödvändiga stöddan för att hålla huvudet. Utan detta stöd kunde han ej röra huvudet utan att erhålla förskräckliga smärtor. Han hade också ett bandage som förstärkning för sitt högra knä.

”Mina tre doktorer sade, att jag aldrig mer skulle bli i stånd att utföra något arbete, men jag visste, att Herren skulle hela mig,” säger C. Carlton.

En tid efter, när han hade kommit till sitt hem i New York, åkte han och hans familj till Alcove Fulle Gospel Church (Assembles af God). Han berättar själv: ”Evangelist E. H. Andersson hade väckelsemöten där, och när vi hade kommit in kallade han mig nästan genast fram till plattformen för förbön. Pastor Ira Tompkins och församlingen förenade sig i bön för mig. Jag gick sedan och intog min plats i kyrkan. Plötsligt kände jag doften från blomorna på plattformen. Det knäppte till i min hals och rygg och i ett ögonblick var kotorna helade och i sitt rätta läge. Inom några sekunder hade Guds kraft gått igenom hela min kropp och jag var fullkomligt helad. Jag tog av förstärkningarna för min hals, rygg och ben. Känslan i benet och lukt- och smaksinnet hade kommit tillbaka. Jag var fullkomligt helad. Ehuru doktorerna hade sagt, att jag aldrig mera skulle bli arbetsför, arbetar jag nu som snickare (husbyg-

gare). Lovad vare Herren, som fullkomligt helade mig! ”(Jag må också nämna att Carlton hade tre fingrar på ena handen och två på den andra avbrutna, men det märks ej något fel på dem.)

Charls Carlton, Cornwallville N. Y.

Sanningsenligheten av ovanstående kan intygas av pastor I. Tompkins i Port Chester, N. Y. Br. Charls Carlton är också väl bekant med undertecknad både före och efter olyckan. Han har också varit på två månaders besök i Sverige nu och många har både fått se och höra honom. Det är gripande att höra honom berätta om, vad Herren har gjort i hans liv.

Oscar A. Karlson.

MIDNATTSROPET...

Forts. fr. sid. 6.

Vi är tacksamma om de uteblivna prenumerationsavgifterna kommer in utan personliga påminnelser. Det underlättar och förbilligar vårt arbete avsevärt som var och en kan förstå.

KRIS...

Forts. fr. sid. 6.

folk, skall det komma att kosta oss mycket mera, än det kostade 1907 att gå hela vägen med Jesus. Läsare, tänk på det. Men är vi villiga, skall och måste väckelsen komma, en härlig, djup helgelseväckelse, som går till människornas hjärtan genom Guds barns böner och Guds oändliga nåd och kärlek. Han som en gång för alla har sagt: ”Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.” Joh. 6:37. Alla som vill leva heligt i Jesus Kristus skall bli förföljda. 2 Tim. 3,12.

”Och i skolen åter få se, vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom”.

A. A. ALLEN:

Du kan få Guds underverkande kraft!

Var är Andens gåvor?

Var är tecknen, som följer de troende?

Var är de gärningar Jesus gjorde?

Sade han inte innan Han for upp, *"Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar, som jag gör, och ännu större än dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern."* Joh 14:12

Sant är, att några blev helade, några har t. o. m. vågat predika över sådana kraftiga texter, som de nu citerade. Men enhälligt, började de alla att laga till ursäkter, hungerhjärtad ungdom, förfrågade orsaken varför inte löfterna blevo uppfyllda.

Gud lyfte upp mig från syndens djup. Jag har inte alltid varit predikant. När jag var tjuugoett år gammal, var jag redan en hopplös alkoholist. Men, Gud kom in i mitt liv och lyfte mig.

Jag kände inte Bibeln, ej heller "de teologiska förklaringarna" men mitt hjärta hungrade mer och mer efter Gud. Allt eftersom jag började läsa Guds ord, tycktes det stå klart för mig. Om och om igen hade Jesus talat sådana ord som, *"Dessa tecken skola åtfölja dem som tro: på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bli friska."* Mark. 1:17—18. *"Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar, som jag gör; och ännu större än dessa skall han göra."* Joh. 14:12. *Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste; Och trons bön skall hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp igen;* Jak. 5:14—15. *Och Gud har i församlingen satt först och främst ytterligare några till att hava helbräddagörelsens gå-*

vor och några till att utföra kraftgärningar . . ." 1 Kor 12:28.

Jag fann inget ställe, där Gud någonsin hade återkallat dessa kolossala löften. Jag följde Apostlarna och deras omvändelser i Apostlagärningarna, och fann där, hur Gud verkade i att uppfylla löfterna för dessa som trodde dem, i församlingens begynnelse. Jag fann, att överallt där de predikade evangeliet, arbetade Gud med dem bekräftande Ordet med åtföljande tecken. (Mark 16:20)

Jag fann, att när Jesus hade givit detta stora uppdrag, understött av dessa mäktiga löften genom att stadfästa ordet genom de åtföljande tecknen till sina lärjungar, hade Han aldrig begränsat tiden i vilken Han skulle verka med dem på detta sätt, utan bestämt förkunnat, att emedan de gick, *"Jag är med eder alla dagar intill tidens ände."* Matt 28:20.

Vad skulle man mer kunna begära, annat än att jag skulle få se dessa löften uppfyllas inför mina ögon?

Jag visste att Guds löften var sanna, för hade Han inte hållit sitt ord till mig, då Han upplyft en stackars syndare från dryckenskapens och förtvivlans djup och givit honom ett nytt hjärta, så fullständigt nytt, att de gamla tingen inte längre hade någon lockelse? Hade han inte hållit sitt ord till mig, när han lovat att döpa mig med sin Ande, då jag var honom lydig? Hade han inte troget bevarat mig från ondo, alltsedan jag hade kommit till honom? Jag kunde inte tro, att någon brist hos Gud eller i Hans löften, var orsaken till den bristen i uppfyllelsen vad beträffar Guds löfte om Hans UNDERVERKANDE KRAFT till

Hans efterföljare idag. Mitt hjärta har alltid varit berört vid åsynen av någon, som var krympling, sjuklig eller lidande, och nu sedan jag kände, att Jesus och Hans medlidande ande började att verka i mitt sinne, fann jag, att det var nästan mer än vad jag kunde bära, åsynen av dessa, som var i så stort behov av Guds underverkande kraft, men som fick fortsätta att lida. Om och om igen försökte jag, att utkräva Guds löfte då jag lade händerna på de sjuka och lidande och bad om deras befrielse. *Några blev helade — MÅNGA FLER BLEV DET INTE!*

Jag sökte Gud allvarligt i Bibelläsning, i bön och i fasta. Likväl tycktes jag inte få något svar. Om och om igen frågade jag, *"Gud, varför ser jag inte de sjuka helade och de demonförtryckta befriade?"*

Till sist blev detta för mig, det mest angelägna i mitt liv. Jag beslutade, att en gång för alla taga reda på, varför jag inte hade Guds UNDERVERKANDE KRAFT i mitt liv.

"Jag ska fasta och söka Guds ansikte tills jag får ett svar", lovade jag.

(Det var då, som jag hade mitt livs största strid. Satan var fast besluten, att jag inte skulle mottaga svaret. Många gånger plågade han mig, eller lurade ut mig ur denna bönekammare, för han visste, att skulle jag kontakta Gud, skulle detta bli till stor skada i hans kungadöme!)

Men, bara några timmar senare, kom den lockande doften av biffstuvning in i min kammare. Den härliga doften av kött. Blandningen av rödlök och kryddor. Jag tyckte, att jag aldrig varit så hung-

rig i hela mitt liv. Säkerligen, kunde jag lika bra fasta i morgon!

Men, när jag tog plats vid bordet, och tog för mig fulla tallriken av denna läckra föda, tycktes Gud tala till mitt hjärta. Jag avägsnade den första matbiten från munnen och lade den på tallrikskanten. Jag sköt min stol från bordet, och reste mig som ett straffat barn. Gud hade talat till mig, om att inte förrän min åstundan att få höra honom var mer än något annat i världen — mer än föda — mer än kroppens tillfredsställelse — behövde jag vänta mig svaret på frågan, som var mitt hjärta!

Jag vände mig till min hustru: "Honey, (smeknamn) jag ska gå tillbaka till kammaren. Och denna gång menar jag allvar med Gud! Jag vill, att du ska låsa dörren utifrån! Jag ämnar stanna där, till jag hör något från Gud!"

Jag vet inte hur länge jag stannade i denna kammare, innan jag hörde något från Gud. Om jag visste, tror jag inte Gud vill att jag skall tala om det, därför att tidslängden, om det är dagar eller timmar, har ingen betydelse. Vad som betydde något var, att jag stannade där tills jag hörde något från Gud!

Jag stred mot djävulen i denna kammare. Om och om igen gav jag nästan upp. Det var så många viktiga saker, som ville ta min uppmärksamhet. Kanhända skulle Gud aldrig tala till mig. Dagar kunde ila förbi. Kanhända skulle jag svälta ihjäl i denna kammare på mina knän! Om endast några dagar skulle det vara söndag, och vad skulle min församling tänka om deras pastor underlät att framträda i predikstolen på söndagsmorgon.

Då, plötsligt trodde jag, att min hustru hade öppnat kammardörren, för den lilla sovskrubben tycktes flöda i ljus. Men, det var ett sådant ljus, som jag aldrig hade sett.

HADE HERREN SLUTLIGEN KOMMIT, för att svara på mitt hjärtas rop? Skulle Han nu tillfredsställa mitt längtansfulla hjärta? Skulle jag bli tillåten, att se hans ansikte? Hur hoppades jag inte, att jag skulle få det, men ändå vågade jag inte upplyfta mina ögon, för plötsligt insåg jag, att skulle jag se honom, skulle jag säkerligen dö! (Se 2:a Mos. 33:30)

Min enda åstundan var, att nu, medan jag var så nära Gud, innan han skulle gå bort ifrån mig, skulle han tala till mig, om svaret på frågan, som hade bränt i min själ. Mina läppar blev stumma i hans närvaro, men mitt hjärta ropade, som från själva djupen av min varelse, "O GUD, VARFÖR kan jag inte hela de sjuka? VARFÖR kan jag inte utföra kraftgfärningar i ditt namn? VARFÖR följer inte tecknen mitt tjänande, som de gjorde för Petrus och Paulus?"

Och då, likt en väldig virvelvind, hörde jag Guds röst. Svaret kom så fort, att jag kände, att jag aldrig skulle kunna minnas allt var Gud sade.

Det var ingen utskällning, eller något anklagande i hans talesätt. Men på ett enkelt och rättframt sätt, skisserade Gud upp för mig, orsakerna till min brist på kraft. Han gav mig en lista på de ting, som måste förändras i mitt liv. Med varje ny fordran, tycktes Gud predika en kort predikan för mig, om betydelsen och meningen med varje punkt.

Jag började söka efter en blyertspenna i min ficka. Då jag fann en, var udden avbruten.

"O GUD," ropade jag i själsvanda, "jag kunde aldrig drömma om, att det var så många saker! Hur kunde jag ha fallit, och kommitså tillkorta inför Guds härlighet? Hade jag vetat, att det var så många saker, skulle jag sä-

kerligen haft med mig blyertspenna och papper."

Snabbt, vässade jag blyertspennan med mina tänder. Jag rev av en pappbit från vinterklädlådan, som jag använt som ett altare.

Än en gång, började Gud med den första, punkten och repeterade fordringarna mera långsamt, medan jag skrev ner dem på en lista.

Då jag hade slutat att skriva, talade Gud till mig de ljuvaste ord jag någonsin hört.

"Min son, detta är svaret. När du har placerat den sista punkten på din lista, på helgelsens och lydnadens altare, då skall du inte endast hela de sjuka, utan i mitt namn skall du kasta ut onda andar, du kommer att få se mäktiga underverk, under det att du i mitt namn predikar ordet. För se, jag giver dig makt över all fiendens makt."

Och sedan var han borta.

I mörkret tryckte jag pappbiten i min hand. Även om jag inte kunde se den, så visste jag, att i min själ höll jag Guds svar på mitt hjärtas rop. Tårarna strömmade ner för mitt ansikte då jag insåg, att i min hand höll jag prislappen för GUDS UNDERVERKANDE KRAFT!

Hoppande på mina fötter, började jag dunka på den slutna dörren. Ögonblickligen då min hustru öppnade den och såg på mig, utropade hon, "Du har mött Gud! Du har svaret!" Tillsammans satte vi oss vid köksbordet, och började att granska punkterna jag hade skrivit ned på listan. Tillsammans grät vi, när vi insåg hur mycket vi hade svikit Gud. Hur avklädda låg inte våra hjärtan för oss, i Guds uppenbarande ljus. När vi studerade listan, insåg vi, att var och en av dessa fordringar hade stått i Guds ord. Vi hade läst dem om och om igen, men på något sätt hade de inte tyckts oss så viktiga. Det hade funnits så förnuftiga ursäkter. Men nu, då Guds närvaro kretsade över oss, och vi såg dem ligga

framför oss, insåg vi, att dessa saker, hade stått emellan oss och vårt hjärtas åstundan, fick en annan mening.

Jag önskar, att jag kunde säga, att från denna dag och framgent, upplevde jag Guds kraft i mitt liv. Men det var inte så. Det var ännu år av kamp framför mig, år i vilka det nästan tycktes, som om segern var inom räckhåll, men alltid kom jag till korta. Det var tider av modlöshet, då det tycktes, att det inte var lönt att försöka. Men hungern i mitt hjärta envisades och växte.

Det var aldrig något tvivel i mitt hjärta om, att JAG MÅSTE BETALA PRISET, om jag någonsin skulle få uppleva underverkande kraft från Gud i mitt liv. Mitt enda tvivel var, att jag kanske aldrig skulle kunna förmå mig till en så djup underkastelse, att jag förmodade betala priset.

Jag tjänade åtskilliga församlingar, men mitt hjärta var inte lugnt. Inom kort, skulle jag vara tillbaka på det evangeliska fältet, strävande att vinna själar och alltid längtande, att kunna bringa hälsa och befrielse till sjukliga och förtryckta. Gud hedrade sitt verk, med ett visst mått av framgång. Jag studerade flitigt, hur jag skulle kunna göra mitt tjänande mera till dragande. Jag lärde mig att måla vackra tavlor med pastellkritor, vilka jag kunde ge till den person, som förde det största antalet människor till mötet. Jag lärde mig alla de senaste populära religiösa sångerna. Jag lärde mig att spela aktningsvärt på åtskilliga instrument. Jag var så upptagen med, att söka bli en framgångsrik evangelist, att mitt böneliv tog skada. Ofta insåg jag, med ett skuldmedvetet sting, att jag inte tycktes närmare vara målet, som Gud ställt upp för mig, än åtskilliga år tidigare. Jag hade mottagit en del

erkännanden från människor, men ingenting av detta kunde tillfredsställa mitt hjärtas längtan efter Guds kraft. Efter de åtföljande tecknen, att se de sjuka helade, de lama gå, de döva höra och de blinda se.

Under alla dessa år, bar jag i min bibel en sliten pappbit — en lista på tretton punkter, vilka Gud hade talat om för mig måste ut ur mitt liv, innan Guds kraft kunde komma in. För var gång jag gjort nya helgelseerfarenheter, hade jag prickat av, först en, sedan ännu en av punkterna på listan.

Till sist kom den dag, då jag fann vid en överblick på listan, att endast en punkt återstod. Endast en punkt mellan min själ och Guds UNDERVERKANDE KRAFT! Om Jag nu endast hade kunnat vinna seger över denna sak, och fått kräva uppfyllelsen av löftet, som Gud hade givit mig! Millioner var sjuka och bedrövade (på grund av sjukdom). Millioner var bundna i Satans trældom. Plötsligt övervåldigades min själ av bördan för dessa nödställda. Men tårarna strömmande ner för mitt ansikte, föll jag ned inför Gud, bönfällande om Hans hjälp. Sedan steg jag upp, och genom tron prickade jag av den sista punkten på min lista.

Denna kväll, märktes början till en ny fas i mitt tjänande. VÅGOR AV GUDOMLIG HÄRLIGHET SVEPTE ÖVER FÖRSAMLINGEN. Underverk skedde vid altarna, i bönekedjan och av min hand, de blinda såg, de döva hörde och de lama gick igen. Synliga tumörer försvann på några ögonblick, rullstolar tömdes, kryckor och käppar har kastats och tusentals har funnit Kristus som sin frälsare, helbräddagörare och befriare. De demoförtryckta har blivit befriade från sina förtryck. De demon besatta har befriats. Brev har kommit från alla delar av världen, med begäran om

bönedukar. Och brev med vittnesbörd har kommit i retur i stort antal, inte endast på engelska utan även på andra språk, som omtalar att underverk av ovanlig natur har ägt rum, när dessa tygbitar har kommit i kontakt med sjuka kroppar.

VARFÖR TALAR JAG OM MIN UPPLEVELSE MED GUD FÖR ANDRA?

Av bara en orsak. Världen ligger på sin dödsbädd. Vetenskapen utarbetar medlen för civilisationens undergång. Det är fler hedningar i världen idag, än när det var när Kristus föddes. Och vi har blivit ombedda att predika Evangeliet i hela världen TILL ETT VITTNESBÖRD (detta är, med bevis, med tecken åtföljande Ordets predikan, så att de, som vägra att tro är utan ursäkt) innan änden skall komma. Tiden är kort. De män och kvinnor, som är skickade att predika detta evangelium med kraft är få. Det måste läggas tusentals till denna armé av arbetare, inom en kort tid.

Hur ska dessa arbetare bli kvalificerade? — Med skolexamina? Med medicinaldiplomer? Med teologiska finesser? Med uttrycksfull värtalighet? Jag ger inget premium för olärdhet, för Gud kan bruka den mest skolade och intellektuelle, om han kan finna honom helgad åt honom. Men: GUDS FÖREBILD FÖR MAKT STRÄCKER SIG BORTOM DESSA SAKER.

Då Petrus och Johannes stod inför Stora Rådet (Apg. 4:13), förnam dessa teologiska värderare, "att de var olärdas och okunniga män." Men samtidigt förnam de någonting annat! "De fick kännedom om, att de hade varit med Jesus." För att vid deras sida stod en man, som varit lam från modersskötet, och han hade blivit helad. Han hade stått upp på sina fötter, gått, sprungit och hoppat och oroat

den högtidliga "religiösa atmosfären" i Templet, på Petrus befallning.

Stora Rådets medlemmar var kvalificerade religiösa ledare genom utbildning!

Petrus och Johannes var kvalificerade genom kraft och makt!

Gud söker efter människor idag, kvalificerade att bära detta evangelium snabbt intill jordens ände — *kvalificerade genom kraft!*

DU KAN FÅ DENNA MAK!

När Gud avslöjade för mig de saker, som stoppade till kraftkanalerna i mitt liv, uppenbarade han också för mig, att samma saker stoppade kanalerna hos tusentals andra människor.

Det finns millioner, som är likgiltiga — som aldrig vill offra en natts sömn eller en måltid även om hela världen går till helvetet. Men det är tusentals i världen idag, vilkas hjärtan hungrar efter Guds kraft. *Det är för dem, som detta är skrivet.*

Du behöver inte längre, känna rastlösheten av en sovande jätte, Du behöver inte längre se dig omkring på de sjuka och lidande, de förtryckta, de besatta, de förlorade och döende, med en känsla av missräkning och hjälplöshet.

Ryck upp dig själv och vakna! Grip möjligheten att få bli kompanjon med Gud och hans son och gör dessa situationer till vad de borde vara. Sök nu Gud ivrigt för en egen lista på de saker, som hindrar dig från att få uppleva fullheten av Guds välsignelse, dröj inte. Natten kommer fort då ingen människa kan verka. Gör det nu!

Se, Nu är den välbehagliga tiden; Se, Nu är frälsningens dag!

2:a Kor. 6:2

Frigörelse eller partiväsen?

Hela judafolkets historia, kyrkohistorien och den nya tidens kristna strömningar kännetecknas av ett stort genomgående drag, som har präglat kristenheten i alla tider.

Detta genomgående drag hos de kristna har varit ständig längtan efter frihet och frigörelse.

Kampen för andlig frihet har varit het och intensiv. Jämmt och ständigt pågår den, och den försvåras av, att det ständigt dyker upp nya fiender, som använder sig av de mest finurliga organisationsmetoder för att binda och fängsla Guds fria folk.

Den som läser sin Bibel skall finna en hel massa uttryck, som framhåller den andliga frihetens nödvändighet för den kristne och den fria kristna församlingen. Vi läser om Israels barn och deras kamp för att komma loss från den egyptiska trældomen och fångenskapen. Vi läser om de välsignelser det medförde, när de äntligen, efter sorger och bedrövelser, kom loss ur järngreppet och nådde det utlovade löfteslandet.

Luthers kamp för att komma loss från påvemakten känner vi väl till. Baptisternas kamp för att komma loss från konventikelplakat innebar för många av dem fängelse på vatten och bröd, transporter på fångkärror, ja, t. o. m. landsförvisning.

Men om konventikelplakaten försvann på grund av kristna frihetshjältars tappra kamp, så kom andra plakat i stället. Världen över och inte minst i detta land har uppstått ett otal s. k. församlingar och sekter, missionsorganisationer och broders och systraföreningar, dotter och moderförsamlingar, allt organiserade församlingar, som har sin parallell i våra dagars fackföreningar, där man måste ha partibok för att inte bli svartlistad. I dessa fallor föses de stackars kristna bekännarna in, med eller mot sin vilja, i den tron att detta är det enda riktiga.

Och så får man söka att sätta sig in i sin s. k. församlings plakat,

med regler och föreskrifter. Ordaydelsen på plakaten skiftar. Akte sig den, som inte håller sig i sin fälla och lär sig att hålla reglerna. Det går med dem, som det gick för de tjugo i Kumla. De blir utstötta och förklarade fredlösa.

Så går det för dem som älska den andliga friheten i det land, som lovsjunges som frihetens stamort på jorden.

Guds fria folk! Det är hög tid att vakna! Låt händelsen med utslutningsaffären i Kumla bli en startsignal för er att gå utanför lägret med Jesus.

Jesus vår frälsare väntar på dig att du skall stå upp och skaka stoftet av dig och inta din plats i Guds fria verk till själs frälsning och Guds barns härliga frigörelse. Det står om Neh. 13:30 att folket renades från *allt* främmande väsen.

Dit hör bl. a. partiväsen, världsväsen och allt annat ont väsende som är främmande för Guds Ande och den Heliga Skrift.

Våra dagars religiösa partiväsen är helt främmande för Guds ord. Det finns ej stöd i Guds Ord för att det skall finnas församlingar och sekter lika många som dagarna och årtiderna i almanackan, där var och en har sitt eget lilla konventikelplakat.

Det är väl ingen som är naiv så han tror att församlingsnamnsettiketten renderar honom eller henne en plats i himmelriket?

Ej heller står en ängel vid himlens port och sorterar invandrarna där efter adresslapparna och namnettiketterna och säger var så god pingstvänner den här vägen, baptister den här vägen, missionisterna en trappa upp, metodister och adventister i bottenvåningen och de 956 andra organisationernas medlemmar i övriga avdelade rum i den himmelska staden.

Jesus sade: "Jag ber att de alla må vara ett såsom jag och Fadern äro ett. Ja, att de skola vara fullkomligt förenade till Ett."

Partiväsendet är synd därför att det splittrar de kristna syskonen.

E. D.

*Bibelstudiet:***PETRUS' LIV****AXEL R. OLSSON**

Första gången vi träffar Petrus på Bibelns blad är i Joh. ev. 1:40—42. När Johannes predikade på Jordans strand, kom Jesus gående. Då sade Johannes till dem, som stod där: "Se Guds Lamm!" Det resulterade i att två av Johannes lärjungar följde Jesus. Hanfrågade dem då: "Vad viljen I?" De svarade: "Rabbi, var bor du?" Jesus inbjöd dem att komma och se, var han bodde, och de stannade den dagen hos honom. En av dessa två var Andreas, Simon Petrus broder. Denna dags samvaro med Jesus hade så stor betydelse för honom, att när han träffade sin broder Petrus, vittnade han: "Vi hava funnit Messias!" Men han gjorde något mer. Han förde sin broder Petrus till Jesus. Lyckliga de människor som får föra sina anhöriga till Jesus. Det var första gången Petrus mötte Jesus. Denne såg då på honom och gav honom ett nytt namn, Cefas. O, vilken oerhörd betydelse det hade för Petrus själv och för många andra, att Jesus och Petrus blev förenade.

I Matt. 4:18—22 sammanträffade Jesus med Petrus och Andreas vid Galileiska sjön. Jesus uppmanade dem att följa honom, så skulle han göra dem till människofiskare. Man tror, att detta bibelställe är analogt med Luk. 5:1—11, där berättelsen är utförligare. Enligt Lukas sade Jesus vid detta tillfälle till Petrus: "Frukta icke, härefter skall du fånga människor". I Joh. 1: blev Petrus förd till Jesus. Det omtalas i Matt. 4, och Luk. 5 hur han blev kallad till evangeliets budbärare.

Petrus vandrade sedan i gemen-skap med Jesus i de tre åren då Människosonen gick härnere i syn-

lig gestalt, och han fick uppleva många härlig ting under sin samvaro med Herren. Han såg många under och tecken ske. Petrus var med borta i ödemarken, då Jesus bespisade femtusen män, förutom kvinnor och barn, med fem bröd och två fiskar. Matt. 14:14—21. Han fick se hur Jesus välsignade bröden och fiskarna så, att de räckte till alla människorna. Han var med och bar ut maten till de hungerande. Han var även med och samlade tillhopa det överblivna, tolv korgar fulla. Detta var ju ett mäktigt under. Vid ett annat tillfälle skedde ett liknande under, då Jesus mättade fyra tusen män förutom kvinnor och barn med sju bröd och några små fiskar, Matt. 15:32—38. När det förstnämnda undret hade skett, som omtalas i Matt. 14, kan man i vers 22, läsa hur Jesus fick nödga sin lärjungar att fara före honom med båten till andra stranden. Varför fick han nödga dem? Jag tror, vi finner svaret i Joh. 6:14—15. Det heter där, att när människorna hade ätit och blivit mätta, tänkte de med våld göra Jesus till konung.

Då det var fråga om sådana planer ville lärjungarna ej lämna Jesus. De ansåg nog, att de var självskrivna till bemärkta platser som ministrar (i Jesu jordiska regering). Nu skulle man ha anledning tro, att de skulle få en härlig sjöresa med lagom medvind, för de var ju i Herrens vilja. Herren hade nödgat dem därtill. Men det är inte alltid medvind på Guds viljas väg. De blev hårt utsatta, ty vinden låg emot. Vid fjärde nattvåken kom Jesus till dem gående över sjön. De blev förskräckta och ropade: "Det är en vålnad!" Det var

ej så underligt att de blev rädda, då de på avstånd fick se, hur en person kom gående på vågorna. På detta sätt hade han ej visat sig för dem förut. Det är gott, om vi kan känna igen Jesus, om han uppmanar sig på ett sätt, som vi ej är vana vid. Formkristendom och slentrian kan i många fall ej göra det. Tänk, så härligt Jesu röst ljuder över sjön: "Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta." Den som först kände igen Jesu röst var Petrus och impulsiv som han var sade han: "Herre, är det du, så bjud mig att komma till dig på vattnet?" Jesus gjorde ingen invändning. Han kunde ju ha sagt: "Stanna kvar i båten, Petrus. Men han sade: "Kom." Petrus lyfte ena foten över relingen och ställde den på vattnet. Han förnam då att vattnet bar honom. Han ställde dit den andra foten, och det höll. Ett faktum är, att Petrus gick på vattnet fram till Jesus. Petrus gick på Jesus befallning och varför bar vattnet honom? Det är en förunderlig makt i Jesu ord. I Hebr. 1:3 heter det, att han bär allt med sin makts ord. Att Petrus sedan begynte sjunka var en annan sak, men det berodde på, att han såg hur stark vinden var. Då han steg ur båten, och började gå på vattnet hade han blicken riktad på Jesus. Det står ju ej att han fäste sig vid vinden och vågorna. I Hebr. 12:2 möter oss en uppmaning att se på Jesus, och i 2 Kor. 4:18 står det, att vi skall ha till ögon märke de ting, som icke synas. Petrus började sjunka. Då gjorde han något mycket klokt och förståndigt. Han ropade: "Herre hjälp mig!" Jag har sett en tavla, som visar Petrus i sjunkande tillstånd, men jag har

ej sett någon tavla, som förställer Petrus gående på vattnet. Faktum är, att han gick på vattnet. Petrus lät det inte gå så långt, att han sjönk fullständigt. Då han begynte sjunka, ropade han, och strax blev han hjälpt av Herren. Tänk om enskilda och församlingar handlade likadant, när de ser, att ett sjunkande tillstånd i andlig mening börjar inträda. Det vore bättre än att hitta på nya verksamhetsmetoder.

Petrus fick också bevittna underverket vid Lasarus grav, Joh. 11:1—44. När de hade vältrat bort stenen, ropade Jesus inåt graven: "Lasarus kom ut!" Plötsligt hördes fotsteg inifrån graven och Lasarus, som hade varit död i fyra dygn, kom levande ut ibland dem.

Petrus var med, när Jesus stoppade ett begravningsståg utanför Nain. Luk. 7:11—17. Jesus tröstade änkan, och när han sedan rörde vid bären, sannade de som bar den döde. Då hördes Jesu stämma: "Unge man, jag säger dig; Stå upp." Då satte sig den döde upp och begynte tala.

Vidare var Petrus med, när Jesus uppväckte Jairus dotter. Luk. 8:51. Det berättas i Matt. 8:14—15 att Petrus svärmoder låg sjuk i feber, men Herren botade henne. Om det sker ett helbräddagörelse under i vårt hem, så minns vi nog detta. Samma afton kom de med många sjuka till Jesus och han botade dem, v. 16, 17. När Petrus, i ett senare skede, predikade hos Kornelius i Cecarea, säger han följande ord om Jesus: "Vi kunna själva vittna om allt, vad han gjorde både på den Judiska landsbygden och i Jerusalem."

På förklaringsberget fick Petrus göra en mycket märklig upplevelse. Han såg Jesus förhärligad. Likaså fick han se Moses och Elias. Men han hörde också rösten från himlen: "Denne är min älskade son, i vilken jag har funnit behag;

hören honom." Matt. 17:1—9. Petrus talar om detta underbara i sitt andra brev 1:17,18. Han säger i nämnda bibelord, att det kom en röst från det högsta Majestätet i himmelen. Vid detta tillfälle fick han höra Gud själv tala, ty rösten hördes tydligt. Han säger i vers 17,: "Den rösten hörde vi själva

komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget." Ja, Petrus fick i sanning uppleva mycket i Jesu sällskap. Han tillhörde en av de tre, som fick vara med Jesus vid speciella tillfällen. Matt. 17:1, Luk. 8:51, Mark. 14:33.

forts.

"Guds ord med makt går fram i världen!"

Stora skaoror samlades i Nordstrandshallen i Oslo.

Mäktiga ting sker i vår tid

Den helbräddagörelsekonferens som nyligen hölls i Oslo hade samlat åhörare från olika delar i Skandinavien. Konferensen var anordnad av "The Voice of Healing" från Amerika. Bröderna som predikade och bad för de sjuka var: (Gordon Lindsay, känd från Sverigebesöket med Branham för omkr. tio år sedan), David Nunn och R. W. Culpepper. Som konferensens värd stod Maran Ata — församlingen i Oslo och Åge Samuelsen hälsade välkommen.

Det var ett enkelt men trofriskt budskap dessa bröder frambar. Många i våra dagar tror, att det stora och märkvärdiga i förkunnelsen är avgörande. Jesus förkunnade ett enkelt vardagligt budskap som folk förstod, men det

låg andliga makt och gudomlig myndighet bakom. Det är just detta som skall vara kännetecknet på de budskap som Herrens vittnen frambär. Här behöver det bli en radikal förnyelse hos var och en.

Många stod upp och vittnade om vad Gud hade gjort som svar på bön. I varje möte stadfäste Herren sitt eget ord. Syndare blev frälsta och sjuka blev helade. Guds barn blev förnyade och uppbyggda i troslivet. En härlig förnyelse av det gamla evangeliet drar nu över Skandinavien. Många kristna lägger i dag ut från land och får simma i den dubbla strömmen. Halleluja! Vi giver Jesus all ära för vad han gör. Låt oss i fortsättningen lova, prisa och upphöja hans namn, ty han vill göra större ting än dessa. Håll ut i tron!

Donald Bergagård

Nya grammofonskivor

Donald Bergagård

NÄR DE FRÄLSTA
TÅGA IN.

JESUS FÖRLÖSTE
MIN SJÄL.

MARANATA—MIDNATTS-
ROPET.

JAG ÖNSKAR ATT SE
JESUS FÖRST AV ALLT.

STRÄNGMUSIKEN:

VI ÄRO KÄMPAR
I GUDS HÄR.

JESUS ÄR HÄR.

Arne Imsen

Strängmusiken i Örebro Fria Församling.

"Sångväckelse".

Någon sökte med detta uttryck kasta en tvivlets skugga över det verk, som pågår i Örebro Fria Församling. Men egentligen var det en mycket träffande karakteristik, ty mötena har burits upp av en sällsam sång och lovprisning. Det har aldrig varit tid eller ens resurser att tänka på musikaliska prestationer. Väckelsens Ande har rört hjärtan och hänfört har sången tonat från frigjorda bröder och systrar.

Som framgår av annons på annan plats i tidningen, har Örebro Fria Församlings strängmusik, bröderna Donald Bergagård, Arne Imsen och Agne Bark sjungit in två nya grammofonskivor. På dessa grammofonskivor förekommer ett litet urval av sånger, som sjungits mycket och som blivit till stor välsignelse. Vår önskan är, att dessa skivor på sin väg skall nå själar, som söker sann livsglädje och bli vägvisare till nådens ljuvliga källsprång.

Missionen.

Vår vädjan om hjälp till missionärerna i Kenya gav ett härligt resultat, som framkallar många tacksägelser till missionens Herre. Vad som behövdes kom in. Även om det blev litet sent, så ordnades ändå allt genom att mäklaren förskotterade beloppet till de statliga myndigheterna.

Så hjälpte Gud även denna gång innan det blev för sent. Vi som har förmånen att vara med på nära håll i detta fria missionsverk, ser i allt Guds omvårdnad om sitt verk och sina tjänare. Dessa erfarenheter stämmer hela varelsen till tack och lov. I sanning "han omsorg har om sparven bär omsorg ock om oss." Vi är tacksamma för fortsatt stöd för verksamheten i Kenya. Gud välsigne vänner, som trätt

stödjande till, och Gud välsigne vänner, som efter detta meddelande skall offra för denna sak. Behoven är stora. Enligt brev är det väckelse över hela fältet, men allt för stora delar är ännu icke bearbetade av evangelii budbärare. Det skulle bereda oss mycken tacksägelse om någon eller några skulle kunna hjälpa till med underhållet för en infödd evangelist. Underhållet för en sådan uppgår till 70 kr i månaden.

Missionsmedel kan med angivanden av ändamålet sättas in på Midnattsropets *postgiro 57 16 20*. Brev och övriga meddelanden kan sändas under adress: *Midnattsropet, Box 6016, Örebro 6*.

Knut Ringstad

I brev till Örebro Fria Församling skriver vännerna Eklund:

"Vi har fått döpa själar, och församlingarna har ökat. Det finns en församling i Ribey med fast befolkning. Medlemsantalet är något över 50. Den föregående evangelisten har fått sluta. Jag har en broder på förslag, en gudfruktig och ärlig man, som har vittnat en längre tid utan lön. Skall vi börja ansvaret på södra fältet, så får vi väl ta ett steg i sänder. Hans lön skulle bli 70 sv. kr. i månaden. Han är gift, har tre barn och heter Hese-kiel. Vad anser ni kära bröder? Skall vi evangelisera, så måste vi göra det nu och där det finns möjligheter."

PÅ GUDS EGNA TRÖT-
TA HELGON ANDEN
FALLER ÄN!

OCH PÅ DIG NU KAL-
LAR FRÄLSAREN. SÅ I
TRO SE UPP TILL HON-
OM STÄLL DIG I HANS
HÄGN!

DÅ SKALL HAN GE DIG
SÄRLAREGN!

Missionärsfamiljen Margareta och Gunnar Eklund.

LÅT MIG...

Forts. fr. sid. 16.

la andra tungomål. Det finns samma möjligheter i dag. Sedan du blivit döpt kan du få uppleva Andens dop och bli fylld med Guds kraft för att tjäna Herren. Det är många, som är rädda för Guds Ande. Men Herren kommer precis så som han själv vill. Jag kommer ihåg en händelse från ett möte. En ganska kraftig man hade böjt sina knän för att söka Andens dop. Han ropade på mig eftersom han ville ha hjälp i bönen. Jag bad därför en annan broder att komma med och bedja tillsammans med oss. Vi lade så våra händer på den unge mannen och bad om Herrens kraft över vår broder. I ett nu föll Guds kraft över mannen. Jag stod bredvid honom och fick se, hur han började hoppa upp och ner fastän han stod på sina knän. För att han icke skulle slå sönder stolen, som han stod bredvid, så steg jag upp med hela min tyngd på fotstödet, men jag kunde icke hålla honom. Han lyfte mig så stor som jag var, ty han blev så berusad av den helige Ande. Många blev förskräckta för det som skedde, men många blev också döpta i Anden i det mötet. Då mötet var slut, kunde denne broder icke ta sig hem utan hjälp. Två stycken fick leda honom under var

sin arm och hjälpa honom in i bilen för att skjutsa hem honom. Detta kan du få uppleva på Golgata, ty kraften är lika stor idag. Har du längtan, så kan du uppleva Andens dop, ty Jesus ger åt varje längtande hjärta.

På Golgata får du även uppleva hälbräddagörelse för din sjuka kropp. Du får se Guds härlighet uppenbarad i din lekamen. Genom hans sår är du och jag helade. Jes 53. Han bar våra sjukdomar upp på förbannelsens träd. Därför behöver icke du och jag bära dem. Halleluja! Är du sjuk, så vill jag tala om för dig, att det är en, som har burit din smärta och sjukdom. Låt oss tro på Gud, så vi får se hans mäktiga kraft uppenbarad till hälsa och läkedom för sjuka och svaga.

Våra ungdomar behöver få uppleva Andens dop. I stället för kafferep, coca-cola och varm korv, behöver de bli uppfyllda av Anden på ett sådant sätt, att de utstrålar den himmelska kraften, där de går fram. Det står om Mose, att han strålade av Guds härlighet då han kom ner från berget. Är du och jag nära Jesu, skall hans härlighet stråla ut från oss, och människorna skall se, att vi har varit med Jesus och få förtroende för vår frälsning. Amen!

”Låt mig alltså se din härlighet!”

ERIK GUNNAR ERIKSSON

2 Mos 33:12—23.

Det samtal som Mose hade med Gud var orsakat av att Israel hade fallit i synd. Mose hade varit uppe på Sinai berg för att få lagens tavlor skrivna. Under tiden han var där, gjorde Israels folk sig en avgud, ett gjutet beläte av guld. För denna synds skull tillkännagav Gud för Mose, att han ville utrota hela Israels menighet. Men då trädde Mose fram och bad för folket, och på så sätt blidkades Guds vrede. I det citerade sammanhanget säger Herren, att Mose skulle få ta folket och föra det till Kanaans land, men själv ville Herren icke gå med. Då framhåller Mose för Herren, att han icke kunde tänka sig gå åstad om Herren icke ville gå med, ty Mose förstod, att ett sådant företag var dömt att misslyckas om Herren icke var med. Vänner! Det finns många i vår tid, som vandrar fram på livets väg utan att ha Gud med sig. Man hade Gud med sig en gång, men så kom man på avvägar. Herren stannade, men man vandrade vidare mot en evig olycka. Vi bör alla betänka, att en vandring utan Gud för oss in i olycka. Mose kunde icke tänka sig en fortsatt vandring utan Gud. Han var helt inställd på att stanna på platsen tills döden tog dem bort. Han var nämligen viss om att en vandring utan Gud skulle betyda en katastrof.

Samtalet fortsätter, och till sist lovar Herren, att han skall gå med och leda honom till ro och föra honom framåt. För detta löfte sökte Mose ett bevis, och han säger till Gud: ”Låt mig alltså se din

härlighet! Han ville nämligen ha ett bevis på att Gud skulle vara med. Och vi kan se hur Mose fick uppleva Guds härlighet. Han fick ställa sig på klippan och se Guds härlighet draga förbi. ”Ja,” hör jag någon säga, ”det var för Mose det, men något sådant kan icke vi få vara med om”. Jo, min vän det är just det jag vill säga dig. För snart två tusen år sedan på en klippan utanför Jerusalem restes ett kors där Guds härlighet uppenbarrades. Där hängde Guds son Jesus Kristus, och där försonade han världen med Gud. Han tog synden på sig och gick upp på förbannelsens träd, och på denna klippan kan du och jag idag uppleva Guds härlighet. Guds härlighet uppenbarras på Golgata. Endast på klippan Golgata kan vi få skåda Guds härlighet. På Golgata mötte jag Jesus. Där fick jag böja mina knän och omfamna det urgamla korset och mottaga syndernas förlåtelse. Du som bär på syndabördan kan få uppleva att den faller av då du kommer till Golgata, ty där får du uppleva frigörelsen i Kristus. Du får sedan gå vägen med Jesus och bli döpt i vatten. Också jag fick uppleva den bibelenliga dopet. Sedan får vi erfara, att det går igenom den ena härligheten till den andra. Jag kommer ihåg, hur det var, då min gamla farmor skulle döpas. Hon var närmare åttio år då hon blev frälst. Och ni vet, att då man blir frälst, så sker det något. Den gamla kvinnan hade läst sin Bibel och funnit, att det var bibliskt att gå i dopets grav. Hennes barn var frälsta, men de hade icke så stor

tro. De menade att hon var så gammal, att hon, om hon skulle låta döpa sig, skulle dö i dopgraven. Den ena dottern vågade därför aldrig gå till mötet. Min farmor var en inbiten rökare. Hon hade rökt den där stora krokiga pipan. Jag minns det så väl, ty jag brukade vara mycket hos henne. Två gånger hade denna pipa nästan fört henne i fördärvet. Hon hade nämligen somnat från den, varför tobaken ramlade ner i hennes knän och antände kläderna. Två gånger skedde detta och det var nära, att det hade kostat henne livet. Fastän hon hade kommit till tro på Jesus var hon icke löst från sin pipa. Hon rökte stark, norsk, rulltobak. Pastorn tyckte emellertid, att hon skulle döpas trots detta, och farmor gick ner i dopgraven. Flera trodde att dopet skulle bli hennes död, varför de stannade hemma från dopförrättningen. Men hon steg upp såsom en ny människa, och hon kastade alla tobaks- grejorna in i spisen. Hon blev löst från alltsammans och fylld med Guds härlighet och kraft. Det är nåd att få gå ned i dopets grav för att begrava den gamla människan och bli fylld av Guds härlighet. Det är underbart att få gå vägen med Jesus.

Men det finns mer att uppleva vid Golgata. Där får vi också mottaga Andens dop. Jag vet då Jesus döpte mig i helig Ande och jag blev fylld av Guds kraft. Då kom jag bort ifrån mig själv och fick tala nya tungomål såsom det står i boken. I Korneli hus begynte de ta

Forts. sidan 15